

*Pósa Lajosné: ÖT ÁKÁCFA**

Némaság ül kis szobámba,
S mégis minden tárgy regél.
Elandalgok mindeniken
S fájó lelkem szárnyra kél.
Gondolatnál sebesebben
Suhan száz emléken át,
Faluvégen, a felvégen
Átkarol öt ákácját.

Madárfészkes öt ákácfa
Integet az udvaron...
Mese foly az uram ajkán,
Kéz- a kézben hallgatom.
Boldogságunk tündérálma,
Mi lenne más: a mese!
Száz ölelés, csók a vége,
Csókra-csók a kezdete.

Fut az idő, száll az idő,
De ő tovább csak mesél...
Míg egyszer csak ákácunk
Megrázza az őszi szél.
Elnémul rá, hű ajkán is
Mindörökre a mese...
Hull – hulldogál az öt ákácánk
Harmatkönnyes levele!

Őszi szellő, ha lerázod
Öt ákácánk levelét...
Sodord mind a sírhalmára,
Koszorúnak szórjad szét.
Borítsa be szemfedőként
Öt ákácánk levele...
Boruljon rá az az öt fa
Porló ajkán tán megindul
Az a régi szép mese.

Néma csend ül kis szobámba
S mégis minden tárgy regél.
Elandalgok mindeniken
S fájó lelkem szárnyra kél.

Gondoltnál sebesebben
Suhan száz emléken át...
Messze, ott a faluvégén
Átkarol öt ákácát.

In: Pósa Lajosné: Az én koszorúm, *Szerző, 1930*

* Először a „Kisdednevelés” 1916. november 1.-jei számában jelent meg, **Koszorú** címmel, némileg eltérő szöveggel.